

Blagorodni gospod Doropoljski!

Že nad leto dni trajajoča vojna je zbudila v meni, dasi je krvava in grozna, kakršne še svet ne pomni, veselje do vojaškega stanu, in sem se odločil, da stopim v vojaško šolo, da tako nadomestim enega naših hrabrih častnikov. Pripominjam, da mi je do tega veselja pripomogel tudi Vaš „Zvonček“, ki piše mnogokrat navdušene članke za obrambo naše ljube domovine Avstrije!

Prosim, sporočite mi, če se tudi Vi strinjate z mojimi nazori in če mi svetujete, da svoje namene uresničim.

Zaeno Vam naznanjam, da se naročim z današnjim dnevom na Vaš priljubljeni „Zvonček“!

Srčno Vas pozdravlja

Janko Pfeiffer, učenec IV. razreda ljudske šole v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Janko!

Kdo bi Ti mogel odsvetovati, kar si se namenil storiti v čast in korist domovine? Sedanja vojna zahteva ogromno žrtev. Padlo je seveda tudi mnogo naših hrabrih častnikov, ki so vodili naše vojake od zmage do zmage. Za te junake, ki so domovini in cesarju žrtvovali svoje življenje na krvavem bojnem polju, bo treba nadomestila. Vsi mladeniči, ki čutijo veselje in navdušenje do vojaškega, oziroma do častniškega stanu, se bodo zglasili — ko pride njihova doba — da se usposobijo za ta težavni stan. Med temi mladimi branilci domovine boš tudi Ti. A prej je treba temeljite izobrazbe. Zato upam, da boš v šoli dobro napredoval, da dobiš trdno podlago za poznejšo strokovno izobrazbo. Veseli me, da to domoljubno navdušenje zajemaš iz „Zvončka“, in veseli me tudi, da si se naročil na list. Naj bi Te v tem posnemalo mnogo, mnogo vrlih slovenskih mladih korenjakov!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

To je moje prvo pismo. Vem, da radi citate taka pisma. Jaz sem stara 13 let in hodim v VI. razred II. oddelek. Jako rada bi

videla svojo povestico v Vašem kottičku. Jaz jako rada berem Vaš „Zvonček“. To povestico pa pristavljam. Glasi se:

Mož in jerebica.

Mož je ujel jerebico v zanko. Ravno jo misli zadaviti, ko se oglasi nesrečnica, rekoč: „Izpusti me, izpusti! Vabila ti bom zato druge jerebice v tvojo mrežo.“

„Oj, kako grdo je to,“ odgovori mož, „in ravno zato te bom usmrtil, ker si tako nesramna, da hočeš druge tovarišice postavljati v nevarnost, le da bi sama sebe rešila.“

Vljudno Vas pozdravlja

Minka Krulejeva v Sevnici.

Odgovor:

Ljuba Minka!

Iz Tvoje povestice, ki je pa pravzaprav basen, posnemamo nauk, da ne smemo svojemu bližniku želeči nič slabega, četudi bi s tem pomagali sami sebi. Za tako sebičnost in škodoželjnost pride običajno kazen, kakor to dobro označuje narodna prislovica: „Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade!“ — V vsem svojem dejanju in nehanju se moramo ravnati po božjem nauku: „Ljubi svojega bližnika, kakor samega sebe!“

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz se Vam približujem s kratkim pisemcem, v katerem Vas srčno pozdravljam in Vam želim nekaj povedati, kako sem obhajal velikonočne praznike v Žetalah. Bil je lep dan. Solnce je lepo sijalo. Ptice so veselo prepevale. Rožice so veselo kazale glavice. Ker me je tako veselilo, sem si naredil šopek in se odpravil k sveti maši. Ko sem prišel domov, smo si bratje razdelili pisanke. Potem pa sem šel z bratom Jožetom v gozd, kjer sva veselo prepevala. Ker je bil tako vesel dan, sem pa zložil pesemco „Pomlad“. Lepo prosim, odpišite, če kaj velja ali ne. Če kaj velja, potem Vas prosim, da bi jo natisnili v „Zvončku“.

Srčno Vas pozdravlja

Alojzij Mohorko, učenec III. razr. I. odd. v Žetalah.

Škoda v Galiciji.

Kako škodo je vojna provzročila Galiciji, se še ne da presoditi. List „Nova Reforma“ poroča, da bo samo zgradba novega kolodvora in železniških skladišč v Levovu veljala kakih 50 milijonov kron, obnovev drugih železniških poslopij v Galiciji pa približno 600 milijonov kron. — Sploh pa je vojna napravila v Galiciji škode na tisoče milijonov kron.

Kako zdravijo kozaki svoje ranjence.

„Frankfurter Zeitung“ piše: Celo od kozakov se je mogoče marsikaj naučiti. Ruski zdravnik dr. Paškov, ki je preživel večji del svojega življenja med kozaki, poroča o jako enostavnem in lahkem postopanju, ki se ga poslužujejo pri ranah, dobljenih po udarcih ali sulicah. Kozaki namreč takoj po ranitvi potresejo rano samo z močno plastjo pepela, ki ga pripravijo na ta način, da sežgo del platnenega ali volnatega blaga, nakar s pomočjo ozke obveze zvežejo robove rane. Od 28 ranjencev, ki jih je dr. Paškov tako zdravil, jih je bilo 26 ozdravljenih v nepričakovano kratkem času, ne da bi se pričela rana gnajiti.

Lovski dogodek med bitko.

O izrednem lovskem dogodku, ki se je pripetil na vzhodnem bojišču, poroča neki stotnik v „Lillea Kriegszeitung“. Stotnik piše: „Moja stotnija se bojuje z nasprotnikovo pehoto, pri čemer je tudi močno obstreljevana od sovražne artilerije. Kar pridrvi z nasprotni strani neka žival proti našim jarkom. Vsi smo mislili, da imamo pred seboj volka. Z dobro namerjenim strelom je bila zverina 300 m pred našo črto pobita. Vzel sem takoj daljnogled v roko in zapazil na svoje začudenje, da je postal naš plen krasen, velik divji merjasec. Takoj, ko je napolnila noč in je utihnilo strašno grmenje topov, smo odnesli to dragoceno pečenko s seboj, jo primerno pripravili in slastno zaužili. Strelcu, ki je tako dobro nameril svojo cevko, smo odmerili seveda najboljši in tudi največji kos mesa.“

Oče in sin — sovražnika.

Jako zanimiv in pretresljiv slučaj se je zgodil 7. avgusta blizu Podgore pri Gorici. Avstrijski oddelek, ki je naskočil italijansko postojanko, je šel z golimi bajoneti na Italijane. Postojanka, ki so jo sovražniki dobro utrdili, je bila v četr uri v naši lasti. Ko je bil naskok končan, so vojaki avstrijskega sanitetnega oddelka dobili v neki jami dva vojaka, enega Avstrijca in enega Italijana, ki sta ležala v mlaki krvi. Italijan, star okoli 45 let, je imel v trebuhu avstrijski bajonet

in Avstrijec italijanskega. Oba nasprotnika sta se zvijala v groznih mukah. Sanitejci so najprvo potegnili bajonete iz trupel in nato oba za silo obvezali. Oba so položili na skupno nosilnico. Iz ust avstrijskega vojaka, ki je bil star 20 let, se je izvil hipoma bolesten vzdih: „Oče, oče!“ Tudi Italijan je odprl oči in zaklical: „Giuseppe, Giuseppe!“ Končno se je dognalo, da sta bila ranjenca — oče in sin. Oče, Tirolec, je pred leti zbežal v Italijo, kjer so ga sedaj vtaknili med vojake, sin pa je bil uvrščen med tirolske strelce. Po preteku pol ure je oče izdihnil, sin pa je umrl na obvezovališču ...

Izum tiskarstva.

V zadnjem sešitku lista za orientalsko kulturo „Geist des Orients“ je tiskan spis patra Andreja Eckardta, ki obsega zanimivo poročilo o tiskarski umetnosti na dalnjem vzhodu. V tem spisu je razloženo, da so Kitajci in Korejci že imeli tiskarne in tiskali veike knjige, ko se v Evropi o tiskarski umetnosti še nikomur ni sanjalo. Že tisoč let pred rojstvom Gutenberga so na Kitajskem tiskali knjige na ta način, da so na lesenih deskah, velikih kakor stran srednje knjige, izrezali črke. Vsaka stran je tvorila celoto, in so bile črke nepremične. Kdaj so prišli Kitajci na to, da so rabili premične črke, še ni dognano. Največje delo z nepremičnimi črkami je bilo tiskano za cesarja Songtjonga (leta 982.—997.), in sicer budistični katekizem „Tripithaka“, ki šteje 1500 knjig. V Koreji, ki je danes v posesti Japonske, so tudi že najmanj 50 let pred Gutenbergom poznali premične črke iz kovine. Izumili so jih za cesarja Thajtjonga, ki je umrl leta 1400. Pri Kitajcih in Japoncih je seveda tiskarska umetnost dosti bolj zapletena kakor v Evropi. Kitajci nimajo črk, kakor so pri nas, ampak imajo za vsako besedo drugo znamenje. Seveda je takih različnih znamenj na tisoče, in je stavljenje zaradi tega dosti težje, kakor pri nas, kjer imamo črke abecede in ločila.

Nov način za izdelovanje tiskarskega papirja.

„Berliner Tageblatt“ poroča iz Draždan: Po dolgoletnih poizkusih se je sedaj posrečilo izumiti nov način za izdelovanje tiskarskega papirja. Kakor znano, izdelujejo papir potom predelave celične snovi, ki se ji dodane gotov odstotni postavek celuloze. Sedaj se bo mogel izdelovati papir brez dodatka celuloze. Zaradi tega se bo papir jako pocenil, in Nemčija bo neodvisna od inozemstva. Obširni poizkusi v papirnici v Petersdorfu so dokazali, da je novi papir za tisk mnogo boljši, nego je bil dosedanji. Tvoornica bo sedaj začela z izdelovanjem novega papirja v velikem obsegu.

